

РОБЪРТ ШЕКЛИ
СЛЕД ТАЗИ, НЯМА ДА ИМА
ПОВЕЧЕ ВОЙНИ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Сега Земята е известна с мирния си начин на живот. Тя е пример за добро поведение, макар че цивилизацията ѝ е изключително бедна. Тя се е отказала завинаги от война.

Но някои хора не знаят, че невинаги е било така. Било е време, при това не много отдавна, когато Земята била доминирана от някои от най-лошите военни тъпанари, които могат да се намерят на света. Въръжените сили, които били на власт през последните дни преди Великото събуждане, били направо невероятно неразумни политици.

По онова време на Земята най-после била установена еднолична власт от страна на генерал Гат и неговите маршали. Те се присъединили към междузвездните цивилизации и само след няколко кратки години преживели известния инцидент с Галактическия Изпълнител, който ги накарал да се откажат завинаги от войните. Ето я истинската история за тази случка.

На 18 септември 2331 година, на зазоряване, Втора пехотна армия на генерал Варгас излезе от мъглите около Рендълс, Калифорния, и притисна лоялистките войски на Уедермайер на полуострова Сан Франциско. Уедермайер, последният от генералите на демократическия режим, назначен от дискредитирания Конгрес на Съединените щати, се бе надявал да измъкне войската си на безопасност с кораб и може би даже да я отведе на Хаваите. Той не знаеше, че по това време Островите вече са паднали под военна власт. Не че имаше някакво значение, защото очакваният кораб така и не пристигна. Разбрал, че по-нататъшната съпротива е безполезна, Уедермайер се предаде. С него падна и последната военна сила на планетата, която бе поддържала гражданската власт. За първи път в историята си, Земята бе напълно и изцяло в ръцете на военните.

Варгас прие капитулацията на Уедермайер и изпрати куриер до главнокомандващия генерал Гат в неговата главна квартира в северен Тексас. Пред навеса му, мъжете от армията на Варгас бяха разпънали малките си палатки върху две тревисти поляни. Квартирмайсторите вече приготвиха тържествата, с които Варгас обикновено отбелязваше победите си.

Варгас бе малко по-нисък от среден ръст, набит, с черна къдрава коса върху голямата си кръгла глава. Притежаваше добре гледани

черни мустаци и гъсти черни вежди, които се сключваха над носа му. Той седеше върху сгъваем стол. В ъгъла на походната масичка пред него димеше дебела, черна пура. Следвайки отдавна установената си практика, Варгас се успокояваше, като си лъскаше ботушите. Те бяха от истинска щраусова кожа и сега, когато и последните от тези огромни птици бяха измрели, бяха направо безценни.

Седнала на леглото от другата страна на палатката, се намираше законната му съпруга Лупи. Тя бе червенокоса, гласовита, със строги черти и рязък глас, и с неукротим дух. През по-голямата част от съзнателния си живот те бяха водили тези войни заедно. Варгас се бе издигнал от най-ниския чин на помощник лагерен слуга до командващ генерал на Западния фронт на войските на главнокомандващия генерал Гат. Той и Лупи се бяха били в много части на света. Втора пехотна армия бе бързоподвижна, в състояние за един ден да събере въоръжението си в Италия и на следващия да се появи в Калифорния, Камбоджа, или където е необходима.

Сега, най-после, Варгас и неговата дама имаха възможност да си починат. Войските бяха разположени върху голямата равнина в близост до Лос Гатос. Лагерните им огънове изпращаха тънки, вълнообразни ивици сив дим към синьото небе. Много от предалите се войници от армията на Уедермайер се бяха присъединили към победителите. Кампанията бе завършила. Може би всички битки бяха спечелени, понеже доколкото Варгас можеше да си спомни, май вече нямаша врагове.

Моментът беше прекрасен. Варгас и Лупи се чукнаха с калифорнийско шампанско, а после избутаха оръжията си от сгъваемото двойно походно легло, подготвяйки се за по-интимно честване. Точно тогава пристигна куриерът, изморен и прашен от дългите часове в хеликоптера, с телеграма от генерал Гат.

В телеграмата на Гат пишеше:

„В Северна Америка паднаха и последните врагове на нашия Нов ред. Последната съпротива в Русия и Азия приключи. Най-после светът е под едно обединено командване! Верен ми генерале и скъпи приятелю, трябва да дойдеш при мен веднага. Всички генерали пристигат

тук, за да се присъединят към мен в отпразнуването на пълната ни победа над враговете ни. Ще гласуваме следващите си планове и начин на действие. Много ми се иска ти да присъстваш. Освен това ти съобщавам съвсем поверително, че има нещо ново и изненадващо. Не мога да ти го съобщя в телеграмата. Искам да разговарям с теб по този въпрос. Това е много важно! Ела веднага! Трябваш ми!“

Когато куриерът си тръгна, Варгас се обърна към Лупи.

— Какво ли може да е толкова важно, че да не може да се довери на телеграмата? Защо поне не ми е намекнал?

— Не знам — отвърна Лупи. — Но ме плаши това, че той иска да отидеш при него.

— Какво говориш, жено? Та това е комплимент!

— Може и да е, а може той просто да иска да си при него, за да те държи под око. Ти командваш една от последните независими армии. Щом контролира теб, той ще може да контролира всичко.

— Ти забравяш, че той така или иначе вече контролира всичко — каза Варгас. — Той командва лично пет пъти повече хора от мен. Освен това Джон Гат ми е приятел. Учили сме в едно училище в източен Лос Анджелис.

— О, знам — отвърна Лупи. — Но понякога приятелството не трае дълго, когато става въпрос за върховната власт.

— Аз нямам амбиции за по-голяма власт — каза Варгас.

— Но дали Гат знае?

— Знае — сигурно произнесе Варгас, макар да не бе напълно убеден.

— Но може би не го вярва — продължи да настоява Лупи. — Все пак властта променя хората. Сам виждаш как са се променили някои от останалите генерали.

— Да, знам. Руските и виетнамските независими. Но те не могат да се борят с Гат. Този път светът ще бъде под една единна власт. И Джон Гат ще бъде първият висш управник на Земята.

— А той достоен ли е да бъде такъв? — попита Лупи.

— Това няма значение — ядосано отвърна Варгас. — Това е просто идеята и времето за осъществяването ѝ вече е дошло. Животът ни бе станал като в лудница. Всеки се биеше срещу всеки. За всички ще бъде по-добре да има само един висш военен управник за цялата Земя.

— Е, добре — съгласи се Лупи. — Надявам се да си прав. Ще тръгваме ли?

Варгас се замисли. Въпреки сигурността, която бе показал пред Лупи, той изпитваше известни съмнения. Кой би могъл да каже какво е намислил Гат? Няма да е за първи път един генерал-победител да иска да заздрави позициите си като ексукутира подчинените си под претекст, че ги кани на празненство. Но пък каква алтернатива имаше? Войниците от Втора пехотна армия бяха верни на Варгас, но при една битка, Гат и пет пъти по-многобройната му войска биха победили.

Пък и Варгас наистина нямаше претенции да става главнокомандващ. Той си беше добър генерал и толкова. Нито бе подготвен за главнокомандващ, нито желаше да бъде такъв. Гат би трябвало да го знае. Беше му го казвал доста често.

— Ще отида да се срещна с Гат.

— А аз? — попита Луни.

— Ти ще останеш в безопасност с войските ми.

— Не ставай смешен — заяви Лупи. — Където ти, там и аз. Така правят добрите войници.

Преди Гат да му заповяда да прехвърли със самолети армията си в Калифорния за боя с Уедермайер, Варгас се сражаваше в Италия, така че нямаше голяма представа за нивото на разрушенията в Америка. Полетът му с военния изстребител от Сан Франциско до Централата, Тексас, му показа твърде много изгорели градове и скитащи групи от населението.

Но Централата изглеждаше добре. Тока беше нов град, който бе построен от Гат. В центъра му се намираще огромен спортен дворец. Той бе по-голям от Колизеума, от Астродам или от който и да било от онези спортни палати на стария сват. Тук можеха да се съберат за военните спортни ритуали бойците-атлети и мажоретките от цял свят.

Варгас през живота си не бе виждал толкова много генерали (и генералски съпруги). Всички командири на армиите на Гат бяха тук — мъже, които се бяха били добре за военната власт по целия свят. Всички бяха в добро настроение, както и можеше да се очаква.

Варгас и Лупи се настаняха в големия хотел, построен специално за този случай. Те веднага се качиха в стаята си.

— Е — сподели Лупи. — Туй е ного гот, ного гот.

Всъщност тя говореше перфектно английски, но за да бъде приета от войниците, които не бяха отраснали в среда като нейната, тя бе решила, че трябва да говори на жаргон.

Лупи и Варгас трябваше сами да качат багажа си в стаята, тъй като хотелът бе толкова нов, че още не бяха осигурили специални пропуски за прислуга.

Генерал Варгас бе все още облечен в бойното си облекло. Носеше потната си униформа в черно и каки от 30-тата кампания в Чако, най-известната от всичките му победни битки, и към нея значката с изображение на лъв, отличаваща го като несменяем командир в Корпуса на Вечността.

Той остави куфарите и се стовари в креслото с недоволно *пъшкане*. Беше боен генерал, а не носач. Лупи бе застанала до него и разглеждаше обзавеждането. Тя бе облечена в най-хубавата си розова сатенена курвенска рокля. Устата ѝ бе ярко начервена в квадратно-непристойна форма, имаше секси физиономия като на коте, виеща се черна коса и дълги крака, които преминаваха в невероятно тяло. Но въпреки красотата си, както и генералът, тя бе жилава по своему жена, макар и с по-тънки крака.

Варгас бе набит, небръснат, с тежко отпуснато лице и прораснала брада, която бе започнала да посивява. Бе се отказал от бръсненето, тъй като мислеше, че така изглежда по-добре.

— Хей, Ксакси (така го наричаше галено тя), какво ще правим сега? — попита Лупи.

— Защо говориш с руски акцент? — изсъска ѝ той. — Млъквай, глупачко. После ще отидем в заседателната зала, където ще се гласува.

— Ще се гласува ли? Кой ще гласува?

— Всички генерали, глупаче.

— Не разбирам — каза Лупи. — Ние сме фашисти. На нас не ни са нужни тъпи гласувания.

— Имаш късмет, че те обичам — скара ѝ се Варгас. — Защото понякога се държиш толкова глупаво, че ми се иска да те убия. Слушай сега, мило ми лешоядче. Дори и фашистите понякога трябва да гласуват, за да вземат правилното решение да отнемат правото на глас на всички останали.

— Ааа — възкликна Лупи. — Но аз мислех, че това си се разбира от само себе си.

— Естествено, че се разбира — продължи да ѝ обяснява Варгас. — Но ще можем да сме сигурни в това след като проведем гласуването помежду си и решим как ще бъде оттук нататък. Иначе има опасност да загубим всичко, заради което сме се борили. Гласуването е необходимо, за да се утвърди любимата ни ревизионистка контрареволуция.

— Предполагам, че е така — промълви Лупи и се почеса по задника, а после, като се сети за доброто възпитание, бързо почеса и задника на Варгас. След това отиде до хладилника и си наля любимия коктейл от текила, шампанско и бира.

— Само заради това ли е гласуването? — попита тя Варгас.

Той бе седнал в хола и вдигна крака върху малката масичка. Масичката се издраска доста. Варгас знаеше, че сигурно ще трябва да сменят масичките с нови за всеки новопристигнал генерал. Но все пак обичаше да драска. Той си беше прост човек.

— Имаме и други неща за гласуване — каза ѝ той.

— Аз също ли ще трябва да гласувам? — попита Лупи.

— Неее. Ти си жена. Наскоро гласувахме да ви лишим от граждански права.

— Хубаво — отвърна Лупи. — Гласуването е досадно.

Точно в този момент на вратата се почука.

— Влез! — извика Варгас.

Вратата се отвори и вътре влезе един глупаво изглеждащ тип с отпуснати устни и присвити малки очички, облечен в сив костюм.

— Ти ли си Варгас? — попита той.

— Да — отвърна Варгас. — Но преди да влезеш следващия път се постарай да почукаш по-силно. Иначе ще ти пречупя гръбнака.

— Идвам по работа — каза типът. — Донесъл съм ти подкуп.

— Ооо, че защо не каза веднага? — зарадва се Варгас. — Сядай и пийни нещо.

Глураво изглеждащият тип измъкна един дебел плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Варгас. Генералът погледна в плика. Той бе натъпкан с хиляда банкноти с изображение на двуглав орел.

— По дяволите — възкликна Варгас. — Можеш да идваш тук, когато поискаш. За какво е това? Или не трябва да питам?

— Казах ти. Това е подкуп — каза типът.

— Знам, че е подкуп — настоя Варгас. — Но не си ми казал за какво по-точно ме подкупват.

— Мислех, че знаеш. После, когато започне гласуването, искаме ти да гласуваш за предложение номер едно.

— Готово. Но какво е предложение номер едно?

— Че отсега нататък на цивилните се забранява да гласуват дотогава, докато висшето военно командване реши, че са надеждни.

— Струва ми се правилно — каза Варгас.

След като типът си тръгна, Варгас се извърна ухилен към Лупи. Той бе много доволен от подкупа, макар че така или иначе щеше да гласува за предложение номер едно. Но подкупите бяха традиция при избори. Той го знаеше от учебниците по история, да не говорим, че и много се разказваше за това. Ако генерал Гат бе счел, че той не заслужава подкупи, Варгас щеше да се почувства в немилост и незачитан.

Искаше му се да обясни това на Лупи, но тя бе малко особена и не винаги разбираше любезностите. Но какво да се прави, дявол да го вземе. Тя все пак изглеждаше великолепно в розовата си сатенена курвенска рокля.

— Влизай, стари друже, влизай! — Това бе гласът на Гат, който гърмеше чак до приемната. Варгас току-що бе пристигнал, бе съобщил името си на чиновника със смачкано като сушена слива лице и провиснала униформа на рейнджър от свещеническата дивизия.

На Варгас му бе твърде приятно, че Гат го повика толкова бързо след пристигането. Нямаше да му хареса да виси в чакалнята, въпреки че компанията там не беше лоша. Вътре беше генерал Лин, които току-що бе осигурил Китай и Япония за участие в Световната отбранителна лига на Гат. Тук бе и генерал Леополд — дебел и смешен в

претрупаната си униформа, изкопирана от измишльотините на някой южноамерикански генерал. Той бе завършил завземането на Южна Америка чак до Патагония. От земите оттатък никой не се интересуваше. Присъстваше генералисимус Ритан Дагалайгон — мрачният екстрамадурец, чиято Велика разрушителна Армада бе превзела цяла Европа на запад от Урал. Те бяха известни мъже, чиито имена щяха да пребъдат в историята. И въпреки това той, Варгас, бе въведен в личния кабинет на Гат преди всички тях.

Джон Одоасер Гат бе висок мъж, с блестящи очи и очарователно държане. Той настани Варгас на един стол и му наля питие, след което му подаде две ивички наркотик, без дори да попита иска ли или не. Гат бе известен като великолепен домакин.

— Спечелихме войната, приятелче — каза Гат на Варгас. — Цялата. Без остатък. Всичко. За първи път в историята на човечеството цялата човешка раса се намира под едно единствено командване. Това е небивала възможност.

— За какво? — попита Варгас.

— Ами първо, защото най-после можем да въведем мир и просперитет за човешката раса — отвърна Гат.

— Прекрасна идея, сър.

— Всъщност — продължи Гат, — аз не съм напълно сигурен какво ще спечелим от това.

— Защо говориш така, *мой генерале*?

— Защото войната беше дълга и ни струва скъпо. Икономиките на повечето страни са разрушени. Ще мине дълго време, докато успеем да оправим нещата. Много хора ще гладуват. Ще умират от глад. Дори и за военните ще бъде трудно да печелят.

— Но ние знаехме това — каза Варгас. — Разговаряли сме подробно по този въпрос по време на войната. Естествено че ще има труден период на възстановяване. Как иначе би могло да бъде? Може да са ни нужни сто години или дори повече. Но ние сме хора и при една стабилна военна власт, ние ще се възстановим и ще донесем просперитет за всички.

— Това е мечтата ни, естествено — каза Гат. — Но я си представи, че ускорим процеса? Представи си, че можем да преминем направо на следващия етап? Представи си, че можем да преминем

направо от нашата победа към просперитет за всеки на Земята? Няма ли това да е блестящо, Гетулио?

— Разбира се, разбира се — възкликна Варгас. Думите на Джон Одоасер Гат като че ли малко го притесняваха. Не знаеше накъде бие. — Но как би било възможно това?

— Нека поговорим по-подробно по този въпрос утре след гласуването — каза Гат.

Помещението на делегатите за гласуване бе широка, кръгла стая с удобни столове и ярко осветление. В центъра ѝ имаше кръгъл подиум, който бавно се въртеше, така че онези, които седяха в центъра, да могат да бъдат с лице към всички делегати. Върху подиума бе настанен управителният съвет на първото временно световно военно правителство.

Генералите, включително и Варгас, гласуваха стегнато и единодушно за лишаването от граждански права на всички цивилни, с изключение на онези няколко, които бяха вече избрани и присъстваха в делегатската зала. Цивилните бяха лишени от право на глас, *неприкосновеност*, от Закона за правата на човека, от Конституцията и други либерални глупости, за толкова време от този момент нататък, докато се види, че на тях може да се разчита да гласуват по изискуемия начин. Това бе много важна мярка, защото военните отдавна бяха установили, че на цивилните не може да се разчита и те дори са предатели.

След това генералите се заеха със сложния въпрос по разоръжаването или както те го наричаха, „безработицата“. Разоръжаването означаваше, че предстоят тежки времена, тъй като войните на Земята бяха приключили, на тях повече не можеше да се разчита за работа, и след като всички се намираха под едно общо управление, нямаше с кого да се бият. На никой от генералите не се харесваше да се откаже напълно от войните, макар че генерал Гат каза, че може да се намери някакъв заобиколен начин за работа и обеща, че по-нататък ще обяви решението си.

Конференцията приключи с овации и буйни изблици на дружба между различните военни сатрапи. Варгас хареса твърде много

последвалия прием, където Лули направи страхотно впечатление със синьо-жълто-червената си бална рокля.

След приема генерал Гат дръпна Варгас настрана и му каза, че иска да го види на другия ден точно в осем сутринта на мотопистата на Централата.

— Имам едно предложение за теб — каза Гат. — Мисля, че ще се заинтересуваш.

Придружен от Лули, Варгас пристигна на мотопистата на Централата точно в осем. Тази сутрин той бе облечен с униформата си на командир на Легиона на смъртта и носеше медалите си от обсадата на Ню Йорк. Бе изминал твърде дълъг път от времето, когато беше само бандитски чирак.

Скоро пътуваха с висока скорост извън града по равнината на пустинята. Беше пролет и се виждаха много дребни цветенца с приятни цветове, цъфнали върху песъчливата почва.

— Наистина е красиво — каза Варгас.

— По-рано тези земи са принадлежали на някакво индианско племе — обади се шофьорът. — Хич не мога да си спомня кое беше. Сега всички са преместени в Индиопола.

— Какво е то?

— Индиопола е новата промишлена зона в Мисисипи, където преселваме всички индианци в Америка.

— Но те обикновено са живели по цялата територия на страната, нали? — попита Варгас.

— Разбира се — отговори шофьорът. — Но беше глупаво.

— Жалко все пак — каза Варгас. — Индианците са отдавна в тази страна, нали?

— Винаги са се държали здраво за земите си — отвърна шофьорът. — Не се притеснявай, ще свикнат с нашия начин на живот.

Тайната инсталация се намираше сред хълмовете на около тридесет мили от Централата. Генерал Гат излезе от временния си щаб, за да посрещне Варгас. Придружаваше го красива млада жена. Гат представи любезно любовницата си. Младата дама се наричаше Лола Монтеc. Не истинската, а някаква роднина. Името продължаваше по семейна традиция. Тя веднага хвана Лули за ръката и я отведе

настрани, където я почерпи с цигари, наркотик, кафе, бърбън и клюки. Генералските любовници винаги бяха добри домакини, тъй като за военното гостоприемство това бе традиция.

Щом двамата генерали останаха сами, вече можеха да се заемат с работа. Първо поговориха как военните групи за сигурност се справят с всеки, който счита, че нещата би трябвало да се развиват по друг начин. Сега повечето от тези недоволни бяха замлъкнали. Интересно как Централния комитет бе успял да разчисти тези въпроси.

— Това е началото — каза генерал Гат. — Тези идеи за социално устройство се знаят толкова отдавна, откакто съществуват и военните.

— А какво ще правиш с местните групировки, които искат да се развиват самостоятелно или които вярват в свой собствен бог и други подобни? — попита Варгас.

— Ако действително искат свобода, те могат да се присъединят към армията — отвърна Гат. — Нашите бойци се радват на пълна религиозна свобода.

— А ако не искат да влязат в армията?

— Ще им кажем да млъкнат и да си гледат работата — каза Гат. — А ако не го направят, ще ги застреляме. Това спестява споровете и ни помага да избегнем разходите за затвори и охрана.

Генерал Гат обясни, че едно от големите предимства на всеобщия мир е това, че правителството най-после може да отдели средства за няколко заслужаващи внимание проекта.

— О, като храна за бедните. Такива работи ли? — попита Варгас.

— Изобщо нямах това предвид — отговори Гат. — Вече го опитахме и от това не излезе нищо.

— Прав си — съгласи се Варгас. — Те просто идват за още. Но какъв заслужаващ внимание проект имаш предвид?

— Ела с мен и ще ти покажа — каза Гат.

Те излязоха от кабинета на Гат и се качиха на командирската кола. Шофьорът бе нисък, слаб тип е монголоидна физиономия, с дълги бандитски мустаци и облечен в дебело вълнено палто, въпреки страшната горещина. Шофьорът поздрави по устав и отвори вратите, за да се качат генералите. Командирската кола ги вози около двадесет минути и спря пред една голяма сграда, прилична на хангар, издигаща се самотно в пустинята. Охраната ги пусна да влязат покрай опънатите редици с бодлива тел в една малка врата, която водеше в сградата.

Конструкцията бе наистина огромна. Отвътре изглеждаше още по-голяма. Като гледаше към тавана, Варгас забеляза няколко птици, които летяха горе. Но колкото и да му бе интересно да ги наблюдава, онова което видя след това направо го накара да затаи дъх и да зяпне от учудване.

— Това истинско ли е, Джон, или ми прожектираш някаква оптическа измама? — попита най-после той, когато успя да проговори.

Генерал Гат се усмихна с тайнствената си усмивка, която изглеждаше безгрижна, но не бе такава.

— Съвсем истинско е, Гетулио, старче. Погледни пак.

Варгас погледна. На височина няколко етажа над главата му се издигаше космически кораб. Лупи му бе показвала много рисунки и графики по вестниците като „Бразилски осведомител“ и други, за да може веднага да разбере какво е това. Нямаше грешка. Това бе космически кораб, боядисан в стоманеносиво, с малки прозорчета и стабилизатори отзад.

— Забележително, сър — възкликна Варгас. — Просто забележително.

— На бас, че никога не си знаел, че го имаме — каза Гат.

— Нямах си и представа — увери го Варгас.

— Разбира се — съгласи се Гат. — Това се криеше в строга тайна от всички, с изключение на управителния съвет. Но сега ти си част от този управителен съвет, Гетулио, стари приятелю, защото аз те назначавам за свободно избран член, считано от днес.

— Не разбирам — произнесе Варгас. — Защо мен?

— Ела да влезем в кораба — каза Гат. — Нека ти покажа още нещо.

Една механизирани рампа водеше във вътрешността на кораба. Гат хвана Варгас за ръка и го повлече нататък.

Варгас почти веднага се почувства като у дома си. Вътрешността на кораба изглеждаше точно като онази, която бе виждал на кино, по възстановените версии на „Звезден поход“. Имаше големи помещения, пълни с панели с уреди. Имаше правоъгълни панели за индиректно осветление. Имаше техници, които бяха облечени в комбинезони в пастелни цветове и високи яки. Имаше светлозелени килими, които покриваха подовете от край до край. Беше точно каквото би очаквал да

види Варгас, ако изобщо си бе представял, че такова нещо съществува. Очакваше всеки момент да види как Спок излиза от коридора.

— Не, тук си нямаме Спок — каза Гат в отговор на неизречения въпрос на Варгас. — Но имаме много по-важни неща от един остроух извънземен. Позволи ми да те разведа набързо, Варгас. Само ей така, да погледаш. Какво е първото, за което мисли един боец, когато разглежда нов космически боен кораб?

Варгас трябваше да помисли сериозно. Искаше му се Лупи да беше тук с него. Макар че бе глупава и само една жена, тя бе много добра в подсказването чрез някаква тайнствена женска интуиция на отговори, които бяха на върха на езика на Варгас, но не можеше да ги изрече.

За негово щастие този път отговорът дойде незабавно.

— Оръжия! — възкликна той.

— Позна! — каза Гат. — Ела с мен да ти покажа оръдията на този хубавец.

Гат го поведе към една малка количка, каквито се използват за изминаване на дългите разстояния из кораба. Варгас се опита да си припомни дали в „Звезден поход“ имаха такава количка. Мислеше, че не. Смяташе, че този кораб е голям колкото „Ентърпрайз“. Това му хареса. Той не се боеше от големите неща.

Малката количка забръмча по дългия, равномерно осветен коридор, дълбоко към вътрешността на кораба. Докато пътуваха, генерал Гат цитираше данни като това колко батальона мъже с шлемове като на Дарт Вейдър могат да се настанят в бойните машини, колко тона порции под формата на варено говеждо и бърбън могат да се складират в хилядите стандартни стокилограмови бидони и други важни подробности. Скоро те стигнаха района на основното въоръжение на кораба. Варгас гледаше с възхищение големите изстрелващи дула, радиоапаратурата за парализиращи лъчи, уредът за вибрационния ударен лъч, който би могъл да взриви на парчета малък астероид. Но генерал Гат му каза, че ще трябва да потърпи още малко. Наоколо нямаше нищо, по което би могло да се стреля. Пък и освен това основното въоръжение не бе още закрепено напълно.

Варгас възхваляваше на висок глас извършената от военните специалисти работа. Но Гат го прекъсна.

— Наистина, ние имаме много добри момчета — каза той. — Някои от тях са доста умни. Особено онези, които ние сме мобилизирали. Този космически кораб обаче не е направен от тях.

— Че кой тогава, сър, ако смея да попитам?

— Той е работа на специална група цивилни учени, нещо като така наречения от тях консорциум. Коеето на прост език значи цяла камара народ. Бил е съвместен европейско-американо-азиатски проект. Дяволски егоистичен.

— Защо?

— Защото са строили този кораб, за да избягат от нас.

— Просто не мога да повярвам, сър — каза Варгас.

— Почти е невероятно, нали? Страхували са се за жалкия си живот, разбира се. Страхували се, че ще бъдат убити. Както се оказа, само няколко от тях бяха убити. Не знам какво ги е накарало да си мислят, че което и да било уважаващо себе си военно правителство ще им позволи да се измъкнат от планетата с толкова ценен космически кораб.

— А какво стана с останалите учени, сър?

— О, мобилизирахме ги. Накарахме ги да работят. Корабът им беше много добър, но му липсваха няколко неща. На първо място оръжия. Тези хора са си мислели, че могат да навлязат в космоса без каквото и да било оръжие. Освен това корабът не бе достатъчно бърз. Научихме, че космосът е малко по-голям от предположенията, които бяха направени във военния университет. Затова са ни необходими наистина бързи кораби, ако изобщо искаме да стигнем до някъде.

— Бързи кораби и силни оръжия — замечта се Варгас. — Точно това бих си поискал. Трудно ли беше да се постигне това, генерале?

— Само в началото — каза Гат. — Учените продължаваха да твърдят, че е невъзможно и изтъкваха куп глупости. Но аз се оправих с тях. Дадох им срок и започнах екзекуции, когато не постигаха задачата си в определеното време. Ще се учудиш, като ти кажа за колко кратко време се научиха да спазват графициите.

Варгас кимна. И той бе използвал подобни методи навремето.

— Красив кораб — каза Варгас. — Единственият ли е?

— Това, което виждаш тук, е флагманският кораб на флотата — отвърна Гат.

— Значи има още?

— Има. Или скоро ще ги има. Накарахме цялата световна корабостроителна и автомобилна промишленост да работи само по тях. Трябват ни много кораби, Гетулио.

— Тъй вярно — козирува Варгас. Само дето не можеше да се сети за какво ще се използват тези кораби, след като вече всичко е завзето. Но не му се искаше да пита. Виждаше, че по лицето на генерал Гат играе лека усмивка и предположи, че той ще му каже нещо, което не знае, но което ще го заинтересува силно. Той изчака малко, а после реши, че Гат иска той да го попита.

— Ами всичките тези кораби...

— Тъй вярно? — изрече Гат.

— Ами те ни трябват — продължи Варгас. — Заради сигурността...

Гат кимна.

— И за да се погрижим за враговете...

— Абсолютно вярно — потвърди Гат.

— Единственото, което ме обърква е, че не знам кои са ни враговете — продължи Варгас. — Искам да кажа, сър, че бях останал с впечатлението, че всъщност ние *нямаме* вече врагове на Земята. Или има някои, за които да не съм чувал?

— О, на *Земята* нямаме никакви врагове — отвърна Гат. — Те изчезнаха както навремето бизоните, кравите, Еърдейл и други редки видове. Сега обаче, генерал Варгас, ние имаме предоставената ни от Бога възможност да излезем в космоса. За пръв път в историята обединените войски на Земята са готови и имат желание да завземат всичко, което се изпречи на пътя им.

— Всичко! В космоса! — възкликна Варгас, очарован от величината на тази идея.

— Да! Днес Земята, утре Млечния път или поне една доста голяма част от него.

— Но можем ли да то направим? Да вземем каквото поискаме?

— А защо не? Ако там има някой, това са просто някакви извънземни.

— Чудесна мечта, сър. Надявам се, че ще ми бъде позволено да допринеса и аз своя дял за тази кауза.

Гат се ухили и удари шеговито с юмрук Варгас по рамото.

— Имам един доста добър дял за теб, Гетулио. Как ще ти се хареса да бъдеш първия ми Космически маршал, командващ този кораб със заповед да тръгнеш и да намериш няколко нови планети за нашата Земя?

— Аз? Сър, това е твърде голяма чест за мен.

— Глупости, Гетулио. Ти си ми най-добрия боен генерал. И ти си единствения, на когото имам доверие. Трябва ли да говоря повече?

Гат съобщи решението си на останалите генерали. Първо той им показа кораба, а после им каза, че отлита в космоса с мисия за набиране на факти под командването на добрия стар Варгас. Двамата с Варгас щяха да вземат много бойци със себе си, за да им бъдат под ръка, ако открият нещо интересно. Гат беше сигурен, че там ще има нови светове за завоюване, а те, както всички нови светове още от началото на историята, ще донесат милионни печалби.

Генералите много се зарадваха от експанзията на земната военна мощ и обещанието за добри печалби от военния бизнес.

Скоро, с денонощен труд, корабът бе зареден. Не много време след това въоръжението му бе закрепено по местата. Когато го опитаха, установиха, че работи идеално. Всички ракети улучиха целите си с изключение на една, която ненадейно изгуби контрол и заличи град Канзас. Но едно съболезнователно писмо до оживелите и посмъртни медали за останалите бързо оправи *този* въпрос. Скоро след това на борда се качиха десет хиляди тежко въоръжени войници. Настана време Земята да дебютира в космоса.

Корабът премина експерименталните изпитания в Слънчевата система без проблеми. Щом отминаха Нептун, Варгас заповяда на инженерите да го насочат навън. Космосът бе голям и нямаше време за губене. Корабът увеличи скоростта си, без да трепне.

Накрая и хиперпрострапетвеният скок бе осъществен перфектно. Те се измъкнаха от скока в една област, богата на звездни системи,

много от които притежаваха красиви планети.

Времето минаваше. Не много, но достатъчно, за да знае човек, че наистина е стигнал донякъде.

Скоро след този преходен период от време, офицерът по комуникациите рапортува, че стрелката на детектора за разум потрепва. Това скорошно изобретение представляваше лъч с дълъг обхват, който работеше на някакъв принцип, който учените наричаха Невронно Полу-Фазово Увеличение или НПФУ. Военно-научната хунта, отговаряща за технологиите считаше, че подобен детектор би бил полезен при откриването на раса, с която си заслужаваше да се поговори.

— Откъде идва сигналът?

— Една от планетите там, навън, сър — отвърна офицерът по комуникациите и показа към обширния пейзаж звезди, които се виждаха през прозрачната обвивка на командната кабина.

— Добре, да отиваме нататък — каза Варгас.

— Първо трябва да открием към коя звезда принадлежи — отвърна офицерът по комуникациите. — Аз ще се заема веднага с този въпрос.

Варгас уведоми Гат, който от луксозния си апартамент, снабден с всичко, което би желал един воин — жени, оръжия, храна, пиячка, наркотици — му каза да действа.

Варгас издаде заповед да се лети с най-голяма скорост.

Огромният космически кораб се хвърли напред през вакуума на космоса.

Технологията за дълбок сън позволяваше на войниците да прекарат времето си в сън, докато корабът изяждаше парсеците. Специалните варварски ударни войски бяха подредени в хамаци на осем или десет етажа. Звукът от десет хиляди мъже които хъркат, бе ужасен, но не и неочакван. По един човек от всеки ескадрон бе оставен буден, за да пъди мухите от спящите си другари.

Мина още време. Отминаха няколко светлинни години, когато една зелена лампичка от инструментариума съобщи на дежурния офицер, че приближават източника на сигнала.

Той стана и отиде по най-бързия начин, чрез експресния асансьор и пневмотръбата, до капитанските помещения.

Когато една ръка го потупа леко по рамото, Варгас бе потънал в дълбок сън.

— Ммммм?

— Планета пред нас, сър.

— Събуди ме за следващата.

— Мисля, че ще е по-добре да проверите тази, сър.

Варгас се надигна тежко от леглото и последва мъжа надолу към комуникационния център.

— Хващаме нещо — каза операторът на скенера за интелигентност.

Генерал Варгас надникна през рамото му.

— Какво имаме тук, синко?

— Мисля, че е разумен сигнал — отвърна операторът.

Генерал Варгас примигна няколко пъти, но пак не разбра. Той зяпаше оператора и дъвчеше ядосано устните си.

— Искам да кажа, че нашият лъч е хванал следа от разумна дейност, сър — притеснено обясни операторът. — Може и да сме сбъркали, разбира се, но е възможно и програмата ни за сравнителен анализ да открие наличието на разумен живот.

— Искаш да кажеш, че скоро ще открием първата разумна извънземна раса в галактиката ли? — попита Варгас.

— Има такава вероятност, сър.

— Великолепно — заяви Варгас и съобщи на екипажа и войниците, че трябва да се събудят и да останат в готовност.

Планетата, от която бе дошъл сигналът, бе красива, с кислородна атмосфера, много вода, дървета и слънце. Ако човек търсеше някой хубав имот, тази планета би могла да бъде чудесна инвестиция, макар че бе доста отдалечена от Земята. Но не точно това търсеха Варгас и хората му. Различните изкуствени сонди изпратени от Земята през последните векове вече бяха открили достатъчно „имоти“. Роботизираният минодобив от астероидите бе свалил цените на

минералите достатъчно ниско. Дори и златото сега се считаше просто за жълт метал, използван за запълване на кариеси. Човекът търсеше хора. Тях искаше да завладее, а не просто поредния „имот“ в далечния космос.

Земният кораб влезе в орбита около планетата. Генерал Варгас заповяда да слезе разузнавателна група, прикривана от боен екип, който от своя страна бе прикриван от кораба. Те трябваше да открият разумните същества на тази планета, която в планетарния каталог бе наречена Мази 32410А.

Един бърз въздушен оглед не показва градове, нито села, нито даже поселища. По-обстойните въздушни наблюдения не успяха да открият наличието на селски ловци или примитивни земеделци. Дори и босоноги събирачи на плодове нямаше тук. И въпреки това уредът за откриване на разум продължаваше да издава монотонния си звук, сигурен и безпогрешен знак, че тук някъде има интелигентен живот.

Варгас назначи полковник Джон Вандерлаш за водач на групата за кацане.

Полковник Джон Вандерлаш взе със себе си преносимата версия на детектора за интелигентност, тъй като изглеждаше възможно обитателите на тази планета да са се скрили в подземни градове.

Преносимият детектор бе качен върху една кола с осем колела, която можеше да мине почти през всякакъв терен. Скоро бе хванат един сигнал. Вандерлаш, дребен мъж с широки рамене и белязано от шарка лице, нареди на шофьора да следва сигнала. Екипажът на осемколесника застана по местата си с насочени оръжия, тъй като бе известно, че разумните същества са опасни. Хората бяха готови да действат при първия признак за вражеско нападение и даже по-рано.

Те последваха лъчевия сигнал в огромна пещера. С навлизането им навътре, сигналът се усили, докато приближи ниво на интелигентност 5,3 — еквивалент на човек, които решава кръстословица в „Ню Йорк Таймс“. Водачът на предната бойна кола намали скоростта. Колата продължи бавно напред, а полковник Вандерлаш стоеше изправен в амбразурата. Очакваше интелигентните същества да са наблизко. Може би зад този ъгъл...

Операторът съобщи, че сигналът се губи.

— Стоп! — извика Вандерлаш. — Загубихме ги! Назад!

Колите дадоха заден ход. Сигналът отново се усили.

— Спрете тук! — заповяда Вандерлаш и осемколесниците спряха. Намираха се в центъра на най-високата сила на сигнала.

Мъжете се заоглеждаха със затаен дъх и пръсти върху спусъците.

— Никой нищо ли не вижда? — попита Вандерлаш.

Чу се отрицателно мърморене откъм бойците.

— Няма нищо освен тези молци, сър — каза един от мъжете.

— Молци? — възкликна Вандерлаш. — *Молци?* Къде?

— Точно пред нас, сър — намеси се шофьорът.

Вандерлаш погледна към дребните нощни пеперуди, които танцуваха в жълтия лъч светлина от фаровете на колата. Бяха много. Те прелитаха, завиваха, въртяха се и се извиваха, проблясваха с крилцата си и не спираха.

Но в движенията им се забелязваше определен ред. Докато ги наблюдаваше, Вандерлаш се досети за нещо.

— Насочете лъча на детектора за интелигентност към тях — каза той.

— Към *молците* ли, сър? — попита с недоверие в гласа операторът.

— Чу ме добре, войник. Направи каквото ти казах.

Операторът изпълни нареждането. Стрелката на детектора веднага подскочи на 7,0 — еквивалент на човек, който се опитва да си припомни какво е това квадратно уравнение.

— Или някое извънземно копеле си играе игрички с нас — заговори Вандерлаш, — или... Или...

Той се обърна към помощник-командира си майор Лаш Ларю, който обикновено допълваше мислите на командира си, когато полковник Вандерлаш нямаше време сам да си ги домисли.

— Или молците на тази планета са развили групов разум — каза майор Ларю.

За по-малко от седмица групата по комуникациите разчете кода, който използваше обществото на нощните пеперуди. Щяха да го намерят и още по-бързо, ако някой от тях се бе сетил да сравни

фигурите на тирета и точки, в които се групираха молците с Морзовата азбука.

— Да не би да ми казвате, че тези извънземни молци разговарят с Морзовата азбука? — попита Варгас.

— Боя се, че е така, сър — отговори офицерът по комуникациите. — Но аз не съм виновен, сър. Освен това тези молци се държат като едно същество.

— И какво ти казва това същество?

— Казва: „Доведете водача си.“

Варгас кимна. Това имаше смисъл. Извънземните винаги казват такива неща.

— А ти какво им каза? — попита Варгас.

— Казах, че ще им се обадим отново.

— Добре си направил — каза Варгас. — Генерал Гат сигурно ще иска да бъде уведомен.

— Проклетата работа — каза Гат. — Молци, а? Не е точно това, което търсехме, но определено е нещо. Хайде да идем и да си поговорим с този... Май не може да бъде наречен даже тип, а?

Долу в пещерата, Гат и Варгас успяха да разговарят с общността на молците с помощта на главния сигналист. Моментът беше невероятен. Огромните бойни прожектори на земляните хвърляха странни сенки по скалистия под. В отвора на пещерата, проблясвайки призрачно, молците се въртяха, събираха и разделяха, помагайки си да изписват буквите на морзовата азбука.

— Здравсти — каза Гат. — Ние сме от Земята.

— Да, знам — отвърна пеперуденото същество.

— Че откъде знаеш?

— Другото същество ми каза.

— Какво друго същество?

— Мисля, че говори за мен — изрече един глас откъм дълбините на пещерата.

Това стресна земляните. Всички оръжия се насочиха нататък. Войниците гледаха внимателно, някои задъхани, а други затаили дъх. И тогава, откъм извиващата се мъгла и многоцветното сияние на

прожекторите, се показа една фигура на дребно, странно изглеждащо човече.

Извънземният бе дребен и слаб, и напълно плешив. Ушите му бяха остро издължени нагоре и на челото му растеше малка антенка. Всички веднага разбраха, че е извънземен. Дори и да имаше известни съмнения, те веднага изчезнаха, щом той си отвори устата. Защото от тази малка устица, с формата на розова пъпка, излязоха думи на най-културен английски език.

Гат накара сигналиста да попита: „Ти, първи от всички извънземни, как така говориш на нашия език?“

— Ние отдавна сме в контакт с вашата раса — отговори извънземният. — Защото ние сме онези, които вие наричате „същества от летящите чинии“. Когато за първи път установихме присъствието си във вашия свят, Земята, една глупава грешка ни накара да мислим, че Морзовата азбука е вашия универсален език. Докато да открием грешката си, морзът вече твърдо бе навлязъл в програмите на нашите езикови училища.

— О, това изяснява нещата — каза Гат. — Иначе, ако се окажеше, че сами сте измислили английския, съвпаденията щяха да се окажат твърде много.

— Напълно съм съгласен — отвърна извънземният.

— Е, поне няма да ни пречи езиковия проблем — успокои се Гат. — Не можем да продължаваме да те наричаме „Извънземен“. Как да ти казваме?

— На вашия език моят народ се нарича Магелани — отвърна извънземният. — И ние всички носим това фамилно име. Така че можете или да ме наричате Магелан, което е и името на моята планета, или Хъртвърт, което е малкото ми име.

— Хъртвърт Магелан — каза Гат. — Доста надуто. Предполагам, има някакво обяснение задето се наричате „Магелани“. Защото ние имаме такава дума.

— Заехме я от вашия език — отвърна Хъртвърт. — Звученето ѝ ни хареса повече от предишното име на планетата ни. Хзую-уц-крил.

— А, разбирам. Е, тази планета ли е вашата? И ако е така, къде са останалите?

— Това не е родната ми планета — обясни Хъртвърт. — Това е свят, населен само от разумни нощни пеперуди. Тя се намира далеч от моята родина.

— Че кво правиш тук? Разузнаваш или какво?

— Не, генерале. Аз съм изпратен тук като Наблюдател от членовете на нашата съпротива. Чаках вашия велик кораб.

— Че откъде знаете, че ще дойдем?

— Не знаехме. Просто разпратихме Наблюдатели, за в случай че някой *мине* насам. Разбирате ли, моят народ, Магеланите, е в беда.

Гат се обърна към Варгас.

— Знаеш, не стига, че сме първите земляни в историята, които се свързват с извънземни, ами се оказва, че те вече си имат и проблеми — отбеляза той.

— Мисля, че такава възможност дори не е предвиждана някога — съгласи се Варгас.

— Е, добре — каза Гат. — Бихме могли поне да изслушаме проблемите на това същество сред удобства. Тази пещера определено е студена, пък и не вярвам да сме донесли някакви напитки. — Той се обърна към извънземния и разговаряйки с помощта на сигнала му каза: — Какво ще кажеш да си поговорим на борда на моя кораб? Предполагам, че дишаш кислород и пиеш течности, нали?

— Отдавна ми липсват прекрасните ви опиати — зарадва се Хъртвърт. — Да, водете ме, вожде мой.

— Е, това май започва много добре — отбеляза Гат пред Варгас, когато тръгнаха обратно към кораба.

Когато бе настанен удобно с чаша ирландско уиски и пура „Слим Джим“ в устата, Хъртвърт заговори:

— На планетата Магелани ние дълго време живяхме свободно. Но сега планетата ни е завзета от жестоки врагове, чиито обичаи са различни от нашите.

— Някой е завзел планетата. Така ли? — учуди се Гат. — Разкажи ни за това.

Хъртвърт зае поза на оратор и започна да декламира:

— Слизести и оцъкдени бяха те, грозните и вонящи Грими, които ни нападнаха откъм далечна звездна система. Те пристигнаха в

паякообразни кораби и след тях останаха само червени руини. Не се задоволиха само с убийствата, изнасилванията и разрухата, но ни унизиха и накараха да се покланяме на техния гигантски бог Спорез.

— Това е наистина гадно — каза Варгас.

— Направо нетърпимо е. Бихме предпочели земляните да ни завладеят.

Хъртвърт издаде странен, смучещ звук. Гат се извърна към Варгас.

— Какво беше това?

— Прозвуча ми като пиянска целувка — отвърна Варгас.

— Онова, което ни разказа, е неприятно — обърна се Варгас към извънземния. — Но показва добра воля. — Вие искате ние да завземем вашата планета, а?

— Да — пропя извънземният. — Ние искаме да бъдем управлявани от вас, никой друг, руга-дуг. Харесва ли ви? Това е песен, която пеем, за да поддържаме духа си в тъмата, която ни предстои. Вие можете да ни спасите. Нека да ви покажа снимки на Гримсите.

Снимките, правени с апарат подобен на „Полароид“, показваха същества, които представляваха нещо като кръстоска между паяк, рак и лешояд.

— По дяволите — възкликна Гат. — Всеки би искал да бъде спасен от подобно нещо. Добри бойци са, нали?

— Нищо подобно — увери го Хъртвърт. — Мога да ви уверя, че с вашите смели бойци и превъзходно оръжие, няма да имате никакви трудности да ги победите и да завземете планетата ни. Ще бъде лесно още и затова, защото врагът е изтеглил всичките си войски и е оставил само местния гарнизон. Щом ги победите, планетата е ваша. И вие ще видите, че Магелани е много добра планета, изпълнена с красиви жени, които обожават земните военни, да не говорим за златото и скъпоценните камъни, които ще намерите при нас. Това, господа, е планета, която си заслужава да притежавате.

— Звучи ми доста привлекателно. Какво ще кажеш, Варгас?

— Освен това ние искаме официално да ви издигнем, генерал Гат, за наследствен крал на нашата планета.

— Чу ли това? — обърна се Гат към Варгас. — Те искат да ме направят крал! Но нека забравим за кралската корона. По-важен е фактът, че ще можем да завземем тази планета в полза на Земята. И

това ще бъде една от най-леките войни в историята. А какъв по-добър начин има да се запознават хората помежду си от завладяването, а?

— Знаеш ли, това наистина е нещо — съгласи се с него Варгас.

— Добре, синко, сделката е сключена — каза Гат на извънземния.

— Това е прекрасно! — възкликна Хъртвърт.

Точно в този момент в ъгъла на помещението се появи една малка светеща точка. Тя нарасна и започна да се разширява.

— Ех, дявол да го вземе! — възкликна Хъртвърт. — Само това ми трябваше!

— Какво е това?

— Галактическият Изпълнител.

— Какъв е той? — попита Гат.

— Един от досадниците от Галактическата централа, който идва да ни учи как да живеем.

— Ти нищо не си ни казал за Галактическата централа.

— Не мога да ви разкажа цялата история на галактиката за един час, нали? Галактическата централа е група от много древни цивилизации в сърцето на тази галактика, както може да се разбере от името. Центрианците, както ги наричат, се опитват да поддържат статус кво в цялата галактика. Те искат всичко да си бъде както си е. Ако остане на тях, те биха се върнали в Златната ера преди големия взрив, когато всичко си е било наистина съвсем спокойно.

— И те няма ли да ни позволят да ви помогнем да си вземете планетата обратно?

Хъртвърт поклати глава.

— Галактическите арбитри никога не одобряват никоя промяна. Ако разберат какво сте намислили, ще го отменят.

— Достатъчно ли са могъщи, за да то направят?

— По-добре да вярваш, че са, миличък — каза Хъртвърт.

— Значи войната отпада.

— Не е задължително. — Хъртвърт измъкна нещо от кесията, закачена на колана му и го разтвори. Беше дълъг прът, увит с тънка жица. Той го подаде на Варгас.

— Замахни с това към него преди да е успял да си даде съобщението. Той ще си иде и ще докладва на началниците си. В Галактическата централа ще си помислят, че е станала грешка, тъй като никой не би посмял да цапне един Галактически изпълнител. Те ще изпратят друг изпълнител.

— Значи ще изпратят втори Изпълнител. И него ли да го цапна?

— Не. Имаш право само на една грешка по отношение на Галактическата централа. След това те унищожават.

— Тогава с какво ще ни помогне цапването на първия?

— Ще ни даде време. Докато дойде вторият Изпълнител, вие ще успеете да окупираме нашата планета и да установите господството си. Когато пристигне вторият Изпълнител и разбере какво е положението, той ще потвърди, че вие сте на власт.

— Защо вторият ще го направи, а първият не?

— Казах ви. Защото Галактическата централа се опитва да запази всяка политическа ситуация такава, каквато я завари нейния изпълнител. Галактическата централа се противопоставя на *промените*, а не на отделната ситуация. Повярвайте ми, аз ги разбирам тези работи. Когато влезе, просто замахни с пръта към него.

— Не искаме да убиваме никого — каза Гат. — Особено когато това не е необходимо.

— Не се бойте — отвърна Хъртвърт. — Не можете да убиете Изпълнителя.

Точно в този момент Галактическият Изпълнител се появи пред тях. Той беше много висок и като да беше направен изцяло от метал. Това, и равният му тънък глас потвърдиха съмненията на Варгас, че Изпълнителят е робот.

— Поздрави — каза Изпълнителят. — Идвам от Галактическата централа, за да ви донеса съобщение...

Гат хвърли многозначителен поглед към Варгас.

— И така, нека всички тук присъстващи да знаят... — продължи Изпълнителят.

— Сега ли? — попита шепнешком Варгас.

— Да, сега — каза Гат.

Варгас размахна пръта. Галактическият Изпълнител го изгледа стреснато и после изчезна.

— Къде отиде? — попита Варгас извънземния.

— В пространството за изчакване — отвърна му той. — Там ще се пренастрои, а после ще се яви отново в Галактическата централа.

— Сигурен ли си, че не е ранен?

— Казах ви, че не можете да нараните Изпълнител, защото той е робот. Всъщност само на роботи е разрешено да бъдат Галактически изпълнители.

— Защо?

— За да бъде сигурно, че няма да се защищават, ако бъдат нападнати от варвари като вас.

— Добре. Както и да е — каза Гат. — Хайде да се хващаме за работа. Къде се намира тази твоя планета, която ще завземем? Извинявай, исках да кажа ще освобождаваме.

— Заведете ме при компютъра си — каза Хъртвърт. — Аз ще го програмирам така, че да ни закара там.

Земният кораб със спящите си войници и играещите на карти офицери, се спусна из космоса. Минаха няколко периода време без каквито и да било събития. На Варгас му се искаше да знае защо пътят е толкова дълъг. Хъртвърт провери отново изчисленията си и му каза, че почти са стигнали. Варгас отиде да докладва на главнокомандващия Гат. Докато докладваше, детекторът за разум иззвъня. Планетата Магелани бе точно пред тях.

— Давай, тигре, гепи ги! — възкликна Гат към Варгас.

— Ама аз не знам как — обърка се Варгас. — Цяла планета...

— Помниш как завземахме градовете, нали?

Варгас се ухили и кимна. Как би могъл да забрави?

— Просто иди на Магелани и направи същото. Само обхвата на операцията е по-голям.

Наистина нямаше начин да се разбере предварително с колко оръжия разполагаха извънземните окупатори на Магелани. Варгас реши да използва познатата си стара тактика. Просто отива и завзема. Какво толкова, дявол да го вземе, нали точно така стана и при Хитите.

Огромният кораб от Земята изтрещя из атмосферата. Хъртвърт показа главния град на планетата, откъдето произтичаше властта. Варгас изпрати ударна група от пет хиляди бойци, въоръжени с

ужасяващи и мигновено действащи оръжия. Останалите пет хиляди задържа в резерв. Както после се оказа, от тях нямаше нужда.

Малко след успешното завземане на Магелани, генерал Варгас написа писмо:

Скъпа Лупи,

Обещах да ти пиша за агресията. Мина много добре. Всъщност толкова добре, че даже в началото подозирахме някаква измама. Спуснахме с парашути авангарда от хиляда въоръжени до зъби мъже на големия площад в центъра на главния тукашен град, който се нарича Мегалополис. Нашите момчета кацнаха по време, когато се провеждаше фолклорен танцов фестивал и имаше известно объркване, както можеш да си представиш, тъй като населението помисли, че нашите момчета демонстрират някакъв военен танц. Но ние скоро оправихме работата.

Останалите четири хиляди от първата вълна кацнаха извън града, тъй като нямаше място за всички на площада. Момчетата влязоха в Мегалополис в добър боен ред и получиха ентузиазирано посрещане от страна на гражданите, които май се зарадваха като ги видяха.

Магеланите бързо се ориентираха в ситуацията и веднага се снабдиха с цветя и знаменца, за да посрещнат момчетата както се полага. Нямаше нещастни инциденти, като изключим няколкото жени, отгъкани от тълпата, в желанието си да посрещнат добре нашите момчета.

Магелани е много хубава планета, просперираща и с приятен климат, като изключим полюсите, където ние няма да ходим. Не видяхме следи от извънземни нашественици, за които ни бе казал Хъртвърт. Те или са се скрили надълбоко, или са си отишли, когато са видяли приближаването на нашия кораб.

Сега вече мина една седмица от идването ни. Бяхме много заети и аз ти пиша набързо това писмо, за да мога да

го изпратя с първата пратка от плячката, която тръгва за Земята.

Нашите артистични ескадрони свършиха добра работа. Прочесаха цялата планета. Както им бяхме обещали, първата плячка е за тях.

Честно казано, няма нищо кой знае какво. Но ние събрахме каквото можахме като мебели, пощенски марки, злато, сребро, скъпоценни камъни и други подобни.

Жалко, че трябва да изпратим всичко на държавни разноски до Земята и да го продадем в полза на армията. Но така сме обещали и ако не го изпълним може да има бунтове.

Също така изпращаме и някои от местните хранителни излишъци. Надявам се да се намери пазар за ядките кранко и плодовете пъбъл на Земята. Лично аз мога да мина и без тях.

Забравих да ти спомена, че изпращаме на Земята и първата пратка магелански работници. Нямахме проблеми да ги подберем. Много от хората на тази планета се записаха доброволно като гастарбайтери за неквалифицирана работа на полето и във фабриките за направо никакви пари. Това е много полезно, защото на Земята никой вече не иска да върши тази работа.

Скоро ще ти пиша пак Много те обичам, миличко лешоядче.

Шест месеца по-късно Варгас получи следното писмо от генерал Гат, който се бе върнал на Земята, за да изпълнява задълженията си като Върховен вожд и Общ главнокомандващ:

Гетулио,

Пиша ти тези редове много набързо. Нуждаем се от тотална промяна в политиката и то бързо. Счетоводителите ми току-що ме осведомиха, че окупацията ни струва десет

пъти повече, отколкото печелим от нея. Не знам как се е получило така. Винаги съм мислил, че когато спечелиш война, печелиш. Сам знаеш, че винаги съм живял под мотото: „Печалбата е за победителя.“

Но тук не се получава така. Съкровищата, във вид на произведения на изкуството, които донесохме, не се търсят на пазара на Земята. Всъщност водещите критици заявиха, че магеланите се намират на преартистично ниво на развитие! Не можем да продадем даже музиката им, а мебелите им са както неудобни за сядане, така и грозни, а имат и недостатъка да се чупят много лесно.

И като че това не е достатъчно лошо, сега на главата ни са и всичките тези магеланци, които вършат нископлатената работа. Как е възможно нископлатената работа да не бъде печеливша? Моите експерти ми казват, че ние уволняваме милиони земни жители от работа и харчим целия си бюджет, защото първото, което един магеланец прави като дойде тук, е да се пише безработен и да започне да получава помощи като такъв, докато не си намери наистина хубава работа.

Разбираш ли сега какъв ни е проблемът? Те не се задоволяват да останат нископлатени работници. Учат се бързо и сега някои от тях са на важни постове в правителството, здравеопазването и промишлеността. Аз исках да прокарам закон, с който да не им се разрешава да бъдат назначавани на добра работа, но собствените ми съветници казаха, че съм бил страдал от предрасъдъци и че никой няма да ме подкрепи.

Затова слушай какво, Гетулио. Веднага спри да изпращаш повече от тях на Земята. Бъди готов да приемеш обратно всички, които успея да хвана и натоваря на кораб обратно. Пригответи съобщение, в което да се казва, че силите на Земята са успели да изпълнят задачата си да освободят Магелани от жестоките завоеватели, които са им потъпкали всички права и че сега те са свободни.

Веднага щом можеш и нека да е възможно най-бързо, искам от теб да евакуираш всичките ни войски оттам, да

преустановиш войната, да приключиш с окупацията и да изчезваш заедно с хората си по най-бързия начин.

Забравих да спомена, че тези магелани са невероятно плодовити. Тези, които са на Земята, раждат само след три месеца от зачеването. Освен това раждат по три и четири деца наведнъж. Гетулио, трябва да се отървем от тези муфтаджии бързо, преди да са завзели планетата ни и да са ни лишили от дом.

Приключвай там и се връщай у дома. Тогава заедно ще измислим нещо ново.

Варгас разказа новината на капитан Арнолд Стоун, главен счетоводител на земляните, и поиска от него да му каже каква е печалбата им от престоя на Магелани.

— Печалба ли? — изсмя се кратко и сардонично Стоун. — Ние сме на загуба още от пристигането си тук.

— Ами данъците, които въведохме?

— Въвеждането е едно, а събирането съвсем друго. Те като че ли никога нямат никакви пари.

— Ами магеланските работници на Земята? Те не изпращат ли заплатите си у дома?

Стоун поклати глава.

— Те инвестират всеки цент от тях в освободените от данъци градски акции на Земята. Твърдят, че това било техен древен обичай.

— Ех, още от самото начало не ми харесваха — каза Варгас. — Винаги съм знаел, че ще ни създадат неприятности.

— Прав сте бил — съгласи се Стоун.

— Добре, накарай някой от отдела по комуникации да ми приготви съобщение за тукашното население. Да им каже, че сме направили каквото е трябвало. Тоест освободили сме ги от жестоките ръце на онези, които са ги потискали. Сега си отиваме и те могат да правят каквото си искат. Желая им късмет.

— Така е — отвърна Стоун. — Но по-добре да хвана някой от разузнаването да ми помогне с оформянето на съобщението.

— Направи каквото трябва — каза Варгас. — И кажи на някой да подготви корабите за незабавно отлитане.

Такава беше идеята. Обаче не се получи.

Същия следобед Варгас седеше в кабинета си и си играеше разсеяно с любимия си филипински нож за боло, мечтаейки да се върне при Лупи. В центъра на пода блесна нещо. Варгас изобщо не се поколеба, когато го зърна. Той се мушна под бюрото си, за да избегне онова, което сметна за опит за убийство.

Под бюрото не беше неприятно, макар че то бе от онези общо взето груби магелански мебели. И все пак това даде на Варгас чувство за сигурност и време да извади от кобура лазерния си бластер с дръжка от слонова кост.

— Ако се опиташ да използваш това против мен, дълбоко ще съжаляваш — каза един глас.

Варгас надникна и видя застанал в средата на кабината си Галактическият Изпълнител, с характерната му метална обвивка и проблясващи очи.

— О, това си ти — възкликна Варгас и се измъкна изпод бюрото с възможно най-голямо достойнство. Той прибра оръжието си, седна на стола зад бюрото и каза: — Съжалявам, Галактически изпълнителю. Мислех, че е нападение с цел убийство. Знаеш, човек трябва да внимава. А сега, кажи с какво мога да ти бъда полезен?

— Първо, не се опитвай отново да ме цапнеш — каза Галактическият Изпълнител. — Веднъж ти простихме. Ако пак се опиташ, галактическите сили ще ви бомбардират с атомни бомби и ще ви върнат в каменната ера. Ако мислиш, че се шегувам, само погледни през прозореца.

Варгас погледна. Небето бе потъмняло от космически кораби. Те бяха огромни, както можеше да се очаква за войските на Галактическите сили.

— Искам да ти се извиня, че те цапнах преди — каза Варгас. — Бях повлиян от лоши съвети. Радвам се, че си дошъл. Пристигаш тъкмо навреме, за да чуеш декларацията ми за приключване на окупацията от страна на Земята. Може би ще пожелаеш да видиш как си тръгваме оттук.

— Знам, че имате намерение да направите това — каза Изпълнителят. — Затова съм дошъл. За да ви кажа, че това няма да ви се удаде толкова лесно.

— Защо не?

— Политиката на галактиката е да се поддържа статус кво, какъвто и да е той. Не успяхме да предотвратим обявяването на война на Магелани от ваша страна. Това беше единствената грешка, която ви бе разрешена. Вие завзехте тази планета и сега сте длъжни да си я държите.

— Повярвай ми, това повече никога няма да се случва — каза Варгас. — Не може ли да ви се извиним и да забравите?

— Не — отвърна Изпълнителят. — Не можете да се измъкнете толкова лесно. Войната беше ваша идея, а не наша. Сега си се дръжете за нея.

— Но войната свърши!

— Според Правилника на галактиката войната свършва само тогава, когато нападнатите заявят, че е така. А аз те уверявам, че магеланите са напълно доволни с настоящото положение.

— Започвам да изпитвам чувството, че тези магелани са ни измамили — заяви Варгас. — Този Хъртвърт и неговата история! Напомня ми за някаква птица, но в момента не мога да си спомня коя.

— Позволи ми да ти освежа паметта — каза Изпълнителят. — Аз съм изследвал живота на птиците из галактиката и знам, че на вашата планета има една птица, наречена кукувица. Тя снася яйцата си в чужди гнезда и другите птици трябва да се грижат за тях. Точно това направиха магеланите с вас, приятели.

— За какво, по дяволите, намекваш? — с треперещ глас попита Варгас.

— За това, че те ви накараха да завземете планетата им. Накараха ви да изнесете излишната им работна ръка в собствения си свят. Щом са там, вие вече не можете да се отървете от тях. Но обикновено така се получава, когато се извършва благотворителност без да се мисли за последствията.

— Благотворителност ли? Глупости! Ние обявихме война.

— От галактическа гледна точка войната е форма на благотворителност — каза Изпълнителят.

— Че как така?

— Ние считаме, че войната е акт за пример и саможертва. Първо, тя изисква задължение за изнасилване, което ние дефинираме като желание за трансфер на големи количества от най-добрата сперма от вашата планета към друга цивилизация, която силно се нуждае от нея. Вашите войски се справиха твърде добре. Второ, следва задължението за плячкосване, което е акт за пречистване на артистичния живот на победения народ от произведения на изкуството с ниска стойност, за да може да се деблокира творческата му самоизява и да му се позволи да изработи нови, по-добри произведения. И накрая иде задължението за обучение и самоусъвършенстване, което вие изпълнихте, като взехте голяма част от свръхнаселението и безработните от тук на вашата планета, където ги издържахте, докато станат достатъчно умели и освободят вашите хора от работата им.

Варгас се замисли и после сви рамене.

— Ти си ни разбрал правилно, Галактически Изпълнителю. Но как да приключим с това?

— Това винаги е най-трудното — отговори Изпълнителят. — Може би, ако имате късмет, ще успеете да намерите някоя друга планета, народът на която да е достатъчно откачен, че да завземе вашата собствена планета и Магелани. Това е единственият начин да се отървете от клопката.

Ето така, заедно с приемането си в Галактическата цивилизация, Земята се отказа завинаги от войните. И затова сега на всички цивилизовани планети от галактиката има земяни. Те могат да бъдат намерени по пресечките на прашните извънземни градове. Говорят на всички езици. Примъкват се до теб и казват:

— Слушай, господине, не искаш ли да превземеш една планета без каквито и да било неприятности?

Естествено, никой не им обръща никакво внимание. Дори и новите цивилизации са разбрали, че войната струва твърде скъпо и че ако искаш да проявиш благотворителност, трябва да я започнеш в собствения си дом.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.